

MODERNÉ
ROMÁNY

VZALA
SI MI
VŠETKO

SIMONA ROŠKOVÁ

VZALA
SI MI
VŠETKO
SIMONA ROŠKOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 011 - 1

VZALA
SI MI
VŠETKO

SIMONA ROŠKOVÁ

moderné romány

Copyright © Simona Rošková 2019

Kapitola 1

Dvere sa s rachotom zaplesli a v zámke zaštrkotal kľúč. Johanka zdesene pozerala okolo seba. Vydesené očka sa snažili privyknuť na šero, ktoré v ponurej komore vládlo.

„Mami, mami, mamička, už budem dobrá. Prosím, otvor,“ malými päťkami búchala do dverí. Stará zhrdzavená kľučka jej sotva siahala po bradu. Päťročné dievčatko bezradne prešliaplo z miesta na miesto. Jej telíčko sa chvelo strachom a kútiky úst sa jej začali triasť. Vylakane do seba vstrebávala tmú a chlad.

„Mami, prosím,“ zašepkala a po červených líčkach sa jej kotúlali slzy ako hrachy. Zosunula sa k dverám a sadla si na vyblednutý špinavý

koberček. Pritiahla si nohy k brade a schúlila sa do kľbka.

Cez malé vetracie okienko, ktoré zle doliehalo k rámu, sa k nej plazil slabý závan ostrého vzduchu.

Johanka sa striasla zimou a počúvala si útle pliecka. Odhrnula si z tváre prilepené pramene plavých vlasov. Jarné slnko pomaly zapadalo za obzor a komora sa ponárala do šera. Modré očka sa snažili rozoznať predmety v zatuchnutej špajze. Každý jeden jej pripomínal strašiaka. Regál ťahajúci sa k stropu, na seba naskladané škatule, nefunkčná práčka, po ktorej sa ťahali pavučiny. V protiahlom kúte stála metla s obitým vedrom a smradľavou handrou. Zbohu o regál bola opretá žehliaca doska a zložený sušiak na bielizeň.

Dievčatko sa pozviechalo na nohy a rukami tápalo pred sebou. Dotklo sa prvej police na regáli. Načahovalo sa vyššie. Drobnou rukou zavadilo o zaváraninové poháre. Postavilo sa na špičky a poriadne natiahlo krk. Zaostrilo pohľad a zbadalo farebné vrecúško, no nedosiahlo naň. Všemožne sa snažilo obal niečoho pritiahnuť k sebe. Podskočilo a prstami uchmatlo šušťavý papier. Vysilené si sadlo na koberček a roztvorilo ho.

Piškóty. Od hladu sa jej pred očami zatmelo. Johanka ponorila rúčku do vrecúška a vzala si medzi prsty jednu. Zahryzla do nej. Bola tvrdá ako kameň. Snažila sa čo najviac pochúťku navlhčiť slinami, aby ju mohla prehltnúť. Podarilo sa jej zjesť niekoľko kúskov, ale stiahnutý žalúdok zavelil rázne nie. Skrčila balíček nedojetých piškót a skryla ho na druhú poličku za kompóty.

Vytiahla spod seba špinavý koberec a prehodila si ho cez seba. Pociťovala chlad. Kýchla. Vybehol jej soplík, automaticky si poutierala noštek do rukáva. Schúlila so do kľbka. Tma sa okolo nej plazila ako príznak. Pouličné lampy vytvárali na stene strašidelné obrazce. Smradľavý pach z handry jej poštekľil znova nos. Priložila si naň drobnú ruku. Strach ju zahalil do svojho závoja a očka splašene behali zo strany na stranu. Vzlykla. Cítila, ako jej na ruku kvapkajú horúce slzy.

„Maminka,“ šepľala do strašidelnej tmy.

Odzrazu sa mykla. Niečo buchlo. Vystrašene pozrela smerom k stropu. Netušila, že suseda nad nimi práve odkladá staré hrnce do komory. Hluk prestal. Tep sa jej ustálil, sklonila hlávku na kolená a rukami si ich objala. Ktovie, kedy

ju mama odtiaľ púť. Raz už tu bola, no vtedy to netrvalo dlho. Teraz sa jej to zdalo ako večnosť. Rúčkou si pretrela unavené očka a zaspala s opretou hlávkou o studenú stenu.

Kapitola 2

Renáta sa šomrajúc šuchtala k dverám. Kto môže zvoníť tak skoro ráno? Vôbec nemala poňatia o čase. Pohľad zavadila o kuchynskú linku, na ktorej sa povalovali nedojedené zvyšky z večere a prázdna fľaša. Prefackal ju cigareto-vý smrad. Rozdrapila dvere a udivene hľadela na vysokého muža v koženej bunde. Nečakal na dovolenie vstúpiť a nahrnul sa rovno do jej kuchyne.

Johanka sa prebudila na krik. Spozornela. Klakla si na kolená, srdiečko jej búchalo takou silou, že mala pocit, že jej vyletí z hrude. Komora bola osvetlená, cez okienko sa dnu plazili prvé slnečné lúče. Zaškvrkalo jej v brušku. V ústach po-

cítila sucho, tak rada by sa napila. Chcela chytiť kľučku a zalomcovať ňou, no radšej ruku stiahla naspäť. Bála sa matkinho hnevu. Spoznala jej hlas, ktorý prebýjal cudzí, mužský. Neodvážila sa ani pípnuť. Prerývane dýchala a snažila sa zachytiť aspoň pár slov. Bolesť v bruchu sa drala von, skrútila sa na studenej podlahe.

„Zbláznila si sa?“

„Daj mi pokoj! Čo sa staráš?“

„Je to aj moja dcéra!“ vyštekol.

„Áno? A odkedy?“ zasipela podráždene.

„Veď mi brániš sa s ňou stretávať! Roky ťa o to prosím,“ dodal.

„A prečo asi? Veď si ju nechcel a posielal si ma na potrat!“

„Zabudla si spomenúť, že ty si bola prvá, kto začal s klamstvami, však miláčik,“ ozval sa posmešne.

„Neviem, o čom hovoríš?“ stisla pery a prevrátila oči dohora.

„Nerob zo seba hlupaňu. Klamala si mi, že berieš tabletky,“ pripomenul jej a rozhliadal sa po byte.

„No a čo? Tak som ich prestala žrať,“ vybuchla. „Ty mi máš čo najmenej kázať,“ odvrkla urazene.

„Renáta, prestaň! Zabudnime na to, čo bolo predtým, teraz sa chcem o ňu starať,“ dodal tl-mene.

„O to právo si dávno prišiel!“ vyštekla. „Nikdy to nedovolím. Nikdy!“

„Buď ticho! Som jej otec,“ sykol.

„Naozaj?“ zarehlila sa.

„Pokiaľ ma pamäť neklame, dávam ti na ňu peniaze...“

„Roman, nehraj sa teraz na vzorného otecka. Nepristane ti to. Nechaj nás na pokoji. Máš svoj život, tak si ho ži!“ zrúkla.

„A kde vôbec je?“

Renáta neodpovedala. V mozgu jej zablikala varovná kontrolka.

„Počuješ ma?“ Roman priskočil k Renáte a zatriasol ňou. Cívela na neho kalnými očami. V ústach mala ako na púšti a na tvári meravý úškrn.

„Spí,“ hlesla. Bála sa, že Roman prekukne jej klamstvo, no už nemala na výber. Nahodila neutrálny výraz a ruky si založila bojovne vbok.

„Teraz?“ pozrel na trendové hodinky, ktoré mu zdobili zápästie. „Je skoro obed,“ poznamenal.

Až teraz si uvedomila, ako dlho spala. No premohol ju však horší pocit. Zlákla sa, no snažila sa nedať to pred Romanom najavo. Oťapená alkoholom zaspala a dieťa nechala celú noc v komore. Jednoducho na dcéru zabudla. V hlave rýchlo hľadala prijateľnú odpoveď pre muža stojaceho pred ňou.

„Malé deti spia aj na obed,“ odsekla trucovito a v duchu sa tešila, ako rýchlo sa vynašla. „Ale to by si ty ako skúsený otecko musel najprv vedieť! Nemáš ani potuchy o deťoch. A nevrieskaj, aby si ju nezobudil!“

„Renáta, zavri už hubu. Pozri sa, ako vyzeráš?! Zase si pila?“

„Ty mi máš čo najmenej niečo vykrikovať, nemyslíš? Ukážeš sa tu raz za uhorský rok a hráš sa na starostlivého otecka?!“ skríkla, až jej navrela žila na krku. „Načo si vlastne prišiel? Už minule som ti vravela, aby si mi prachy poslal na účet.“

„Chcel som vás vidieť,“ zamumlal.

„No to určite. Sme ti ukradnuté, tak sa zbytočne nestrápnuj. Nie je to tvoj štýl.“

„To, že som ťa spoznal, bol jeden obrovský omyl, ale to decko netrestaj zato, že nemôže spoznať vlastného otca.“

„Spoznať vlastného otca? To nemyslíš vážne? Veď si ma posielal na potrat! Nejakou rýchlo zabúdaš!“

„Stále melieš dookola rovnakú pesničku. Každý raz predsa môže zmeniť názor!“ šepol.

„A čo tak odrazu?“ rýpala ďalej.

Roman už mal pripravenú odpoveď na jazyku, no Renáta bola rýchlejšia. Nebola vôbec zvedavá na ďalšie klamstvá od muža, ktorý ju odhodil ako použitú hračku.

„Daj mi peniaze a vypadni! Nikdy jej nebudeš otcom, nikdy, počuješ?!“ skríkla.

Roman vypleštil oči a ústa sa mu skrivilili do úšľakbku. Mykol plecom a siahol do vrecka bundy. Naprázdno prehltol britké slová, čo sa mu drali von z hrdla, no rýchlo pochopil, že ženu stojacu pred sebou neobmäkčí. Je zatrpknutá a tvrdá ako skala. Panovačná a neznesiteľná. Keby sa mu chcelo zaloviť v pamäti, tak by mu došlo, že to, čo vidí pred sebou, z nej spravil on.

Nehodlal si však nič pripustiť, veď bola jedna z mnohých, no nečakal, že si dieťa nechá. Mala guráž, to jej musel uznať. No zodpovednosť, ktorú mu vštepoval otec odmala, v sebe zaprieť nedokázal. Už toľkokrát sa snažil Renátu prehovoriť, no vždy vyšiel naprázdno. Aj teraz tajne

dúfal, že uvidí dcéru, lebo ho škrelo svedomie, no myšlienku na Renátino hebké telo okamžite zahnal. Aj teraz si pamätal vôňu jej lona a vedel si vybaviť roztúžené vzdychy, ktoré zaplňali izbu, keď sa mu oddávala v náručí.

Odzrazu mu došlo, prečo je v byte so ženou, s ktorou ho okrem dieťaťa nič nespája.

Načo som sem chodil, hromžil v duchu, no viac na sebe nedal poznať, že sa ho správanie bývalej priateľky dotklo. Neznášal hašterivé a nadté ženské. Naopak, mal rád poddajné, prítulné a hlúpe husičky, ktoré radšej rozťahovali nohy a menej kvákali. Renáta síce nepatrila do tejto kategórie, no jej terajšia vzťahovačná povaha sa mu bridila. Ak to bolo možné, radšej sa konfliktom vyhýbal.

Hodil na stôl niekoľko bankoviek, očami prešiel po neporiadku, ktorý vládol všade, kam dovidel. Otočil sa na odchod a medzi dverami zahlásil: „Začni žiť, ako sa na matku patrí! Daj sa dokopy!“ odsekol a buchol dvermi.

„Idiot,“ ulavila si Renáta. Priskočila k stolu a do rúk vzala peniaze. Prepočítala ich. Bolo ich viac ako minule. Dnes bol Roman štedrejší ako inokedy. Do nosa jej udrel tabakový zápach.

Otvorila okno a do miestnosti vpustila závan čerstvého vzduchu.

Odrazu začula búchanie z komory. Ťarbavo prešla cez kuchyňu a otočila kľúčom v zámke.

„Pod' von,“ chytila dcéru za plecía a ťahala ju do kuchyne.

Johanka so zvesenou hlavou pomaly nasledovala matku. Stiahla sa do seba a malými krôčikmi prechádzala okolo stola.

„Chod' do svojej izby a buď ticho! O chvíľu prídem, idem do obchodu,“ zavrela za dcérou dvere.

Renáta vbehla do kúpeľne, opláchla sa studenou vodou, obliekla si prvé, čo jej prišlo pod ruku, prehodila si cez seba bundu a opustila byt. Len čo vyšla z paneláka, zapálila si cigaretu. Bola nervózna z Romanovej návštevy. Nechcela si ani len predstaviť, čo by sa stalo, keby Johanka zabúchala z komory o pár minút skôr. Ako by to vysvetlila? A čo by povedala dcére? Cestou premýšľala, čo mala táto návšteva znamenať. Jedno mu musela uznať, bol neodbytný a tvrdohlavý. O kontakt s dcérou sa snažil, ale jej to bolo jedno. O šancu stať sa otcom prišiel. Je pravda, že keď bola Johanka menšia, tak sa párkrát zastavil v byte. Zjavil sa z ničoho nič a Renáta nemala

silu mu odporovať. Aj keď v mysli penila a preklínala ho, lebo ešte vždy v sebe živila nenávisť za to, čo jej urobil, predsa len zmäkla a vpustila ho dnu. Lenže to bola dcéra malá a ešte nevní mala dianie okolo seba. Keď bola väčšia, tvrdila jej, že otca nemá. Romana trestala rovnako. Už mu viac nedovolila prístup k dcére.

Čakala prival otázok, ako je to u detí na bežnom poriadku, no pichľavý pohľad, ktorý do dcéry vždy zavrátila, ju umlčal. Nemusela nič vysvetľovať, Johanka sa ďalej nepýtala. Nemala potrebu rozoberať ich rodinné pomery. Aj tak by to malá nepochopila. Možno, keď bude staršia a bude vedieť pochopiť viac, možno potom jej povie pravdu. Časť pravdy, lebo za zvyšok sa hanbila.

Rýchlo nahádzala do košíka základné potraviny, nezabudla prihodiť tri fľaše vína a pri pokladni vzala veľkú čokoládu. Pre Johanku. Cítila sa previnilo.

Johanka podišla k oknu a so slzami v očiach sledovala matku, ako kráča po chodníku. Keď zašla za roh, vyšla z izby. Prešla k umývadlu a do hrnčeka si napustila vodu. Hltavo sa napila. Otvorila chladničku a hoci v nej veľa toho nebolo, očká jej zasvietili, keď zbadala téglik jogurtu. Hltavo ho zjedla a vrátila sa do svojej izby.

Vedela, že keby ju tam matka nenašla, tak by sa jej ušla sprška nadávok a možno aj čosi navyše.

Bála sa jej. Jej detský mozoček nedokázal pochopiť, prečo na ňu mama neustále pokrikuje, nadáva jej a občas sa jej ujde aj výchovná. Prečo má Veronika vždy usmievavú a láskavú mamičku? Mama je iná, keď príde teta Miška s Veronikou, no keď sú samy, tak má oči temné a chladné.

Nevedela, aký je deň, pretože ešte nerozoznávala dni a čas jej nič nehovoril. Vedela len to, že škôlka je zatvorená. Boli chrípkové prázdniny. Už sa nevedela dočkať pani učiteľky Julky a svojej najlepšej kamarátky Veroniky.

Vytiahla farbičky a papier. Sústredene, s vyplazeným jazykom medzi perami, sa snažila nakresliť domček. Nestihla ho však dokončiť, keď buchli vchodové dvere. Celé telíčko sa jej naplo. Zľakla sa napriek tomu, že sa domov vrátila jej mama.

„Johana, pod' mi pomôcť!“

Maličké prsty krčovito zovreli farbičku. Oči sa naplnili slzami. Krč poľavil a farbička spadla na podlahu. Dievčatko sa pomaly zodvihlo od stola a drobnými krokmi zamierilo k dverám. So strachom v očiach vystrčilo strapatú hlávku z izby.

„No poď, vykladaj nákup,“ zavelila Renáta miernejším tónom.

Johanka sa sklónila k taškám a malými rúčkami vyberala po jednom potraviny na kuchynskú linku.

Renáta sa posadila na stoličku a vytiahla si zo škatuľky cigaretu. Zapálila si a zahľadela sa na dcéru.

Dievčatko zakašľalo. Obostrel ju oblak dymu. Renáta prižmúrila oči, zlosť sa v nej znova ozývala celou silou.

„Zmizni!“ zašepkala. Musela sa ovládať, inak by dcéru okríkla.

Johanka uprela na matku smutný pohľad. Tie oči. Rovnaké, ako mal Roman. Jeho oči ju neustále prenasledovali. Hnev sa stupňoval a Renáta mala čo robiť, aby dcéru nezdrapila za ruku a nevsotila ju do detskej izby. Prehltla nahromadenú zlosť a pokúsila sa na dieťa usmiať. Z úst jej však vyšiel len nepodarený úšklabok.

„Som hladná,“ pípala Johanka.

Renáta opäť dievčatku venovala škaredý pohľad. Všimla si, že pliecka sa jej trasú a drobné slzy stekajú po tvári. Zadusila v sebe ďalšie štipľavé slová a prudko vstala od stola. Chvejúcimi prstami zahasila ohorok a zvrtila sa k linke.

„Obed bude o chvíľu,“ otvorila vrchnú skrinku nad umývadlom a z police vybrala cestoviny. Stála otočená chrbtom k dcére, len aby sa nemusela pozerat' do jej vyčítavých očí. Počula tiché fňukanie, ktoré za okamih prerástlo do plaču. Renáta navrela na krku žila. Neznášala rev. Sklonila hlavu, rukami sa pevne zachytila okraja linky, až jej obeleli hánky prstov. Počítala do desať a nahlas vydýchla. Nárek neustával.

„Čo reveš? Prestaň! Nepočula si?!“ oborila sa na dcéru, obrátila sa k nej a ruky dala bojovne vbok.

Dievčatko sa zadúšalo od plaču. Renáta stratila nervy a priskočila k dcére, no skôr ako ňou stihla zatriať, pocítila pod chodidlami niečo mokré. Ustúpila a pohľad presmerovala na dievča. Oči zabodla do mokrého rozkroku na modrých teplákoch.

Johanka sa triasla na celom tele. Urobila krok vzad a so slzavými očami pozerala na matkine mokré ponožky.

„Si normálna? Pozri, čo si urobila? Nevieš, kde máme záchod?“ Renátin hlas sa zdvihol o oktávu vyššie.

„Ne... nechcela som,“ vzlykala vystrašene Johanka.